

DUDÁS KÁLMÁN

SZÉPIA ÉS GUASH

Felkel a hűlt lapály felől
fordul a szél és délre tör
de mire itt a fákra ront —
gyökérbe küldi dér elől
takarva vörhenyesbe dől
hogy mentse nyárzöldjét a lomb

Mit ér, hogy értőn észleled?
kit nem gyökerek évelő
ösztone hajt, de vér s velő
szerint követsz törvényeket
s a szellem más nedv, más verő
kötése folytán képletet

rendhagyó évgyűrűiden
a görcsbe forrt esélyeket
És módosítva sem igen
javítana a rétegek
alakzatán: ez van: ilyen
ki maga ellen méretett

az őszök rakta kaptatón —
zuhan hatvanon túl az út
gyérül a fény, ocsúja jut
legkivált hogyha vallatón
vizslatod — megdézsmált batyud
mint vádak idiült súlya nyom

És gyűl az árny, a zord, a rossz
s ki tudja, még mi másokat.
tetézne rád fuvarosod
a balfasz, orv Idő, pedig
eléghelhetné maga is
hisz tetejést a szekere

Valami gyilkos granginyolt
sámáni cselet nem ártana
ha rögtönöznél ellene —
igézd, hisz nem szégyentelen
apokaliptikus jele-
nítéssel vedd körül, itasd

heveny varázsú szépeid
örvénylő combok, hajlatok
idomok lángborával és
fullaszt a szikrázó korom
és kék és kéjlila selyem
ticiánrőt és platina
hajak zuhatagában úgy

ahogyan ő tette veled
marasztalást csalétkeként
megannyi ajándék gyanánt
ezekkel halmozott el ő
s milyen fondorul szórta szét
utad során mellőled és

valóban észrevétlenül
még akkor is e szépeket
mikor már menedék-közön
fogadtam őket, mert okot
erre is ő szolgáltatott
a szédelgő, a nagy csaló!

E feltolult tömény csalás
ragadja tán oly granginyol
kacajra, hogy kiejti únt
gyeplűjét és a fuvara
szekerestül kiborul a
bukó magánytól hirtelen
sötétülő meredeken — —